

РЕШЕНИЕ

№ 3250

гр. София, 08.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **Д. П. Ц.**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110206595 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300075 от 05.04.2023г.**, издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на дружеството „**А.И.2000**“ ООД, ЕИК: ***** административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.16, т.1, б. „б“ вр. чл.40, т.1 вр. чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително монтажни работи вр. чл.413, ал.2 от КТ.

В депозирА.та жалба и постъпила писмена защита се инвокират подробни съображения против постановения санкционен акт. Твърди се, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения. Релевира се, че липсва извършено административно нарушение. Иска се отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от надлежен процесуален представител, който излага становище за основателността на депозирА.та жалба. **Претендират се разноски.**

Въззиваемата стрА. е редовно уведомена и призовА., се представлява от надлежен процесуален представител, който излага в съдебно заседание и в писмена защита становище за неоснователността на депозирА.та жалба.

Претендират се разноси.

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирания страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, поради което се явява процесуално **ДОПУСТИМА**.

II. Разглеждането по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна. (“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си):

В гр.С., район „В.“, бул. „Л. ш.“ в УПИ II-111 бил разположен поземлен имот с идентификатор по Кадастралната карта и кадастралния регистър с № 68134.2814.526, кв.1, м.

В този имот се извършвал строеж на поетапно изпълнение по чл.152, ал.2 от ЗУТ на обект „Логистичен център с административна част“. Панелите, върху които се изграждал обекта, били високи около 15.00 -20.00 метра. Самият обект представлявал гола стоманобетонна конструкция от греди и колони, покрита с ламарини.

Възложител за построяването на обекта било дружеството „С.Т.П. Г.“ ЕООД, ЕИК: *****, а негов **главен изпълнител** (строител) – дружеството „С.П. И.“ ЕООД, ЕИК: *****.

Във връзка с изпълнението на възложеното, **главният изпълнител** „С.Т.П.И.“ ЕООД сключило договор от 02.02.2022г. за строителни работи на посочения обект с **главен подизпълнител** – дружеството „А. И. 2000“ ООД, ЕИК: *****

Съгласно клауза на т.1.3 вр. т.4, т.1 б. „б“ от договора от 02.02.2022г. **главният подизпълнител** на обекта „А. И. 2000“ ООД поема пълна отговорност за адекватността, стабилността и **безопасността** на всички дейности, технологии, всички строителни методи и всички работи (СМР). Независимо от прегледите, потвържденията и одобренията на строителя, **главният подизпълнител** на обекта „А. И. 2000“ ООД **носи пълна отговорност** за всякакви операции във всички зони, където се извършват работите (СМР), включително на строителна площадка (на която носи отговорност за организацията ѝ), съществуващи сгради (ако има такива), съседните сгради, пътища и имоти.

В клаузата на т.1.6 от договора от 02.02.2022г. е разписано, че **главният подизпълнител** на обекта „А.И. 2000“ ООД отговаря, организира, прилага, следи за изпълнение на всички изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на строителната площадка. Между възложителя, строителя и

главния подизпълнител ще се сключи отделно споразумение по чл.18 ЗБУТ.

В тази насока е споразумение от 02.02.2022г. между възложител „С.Т.П. Гама“ ЕООД, главен изпълнител „С.Т.П. И.“ ЕООД и главен подизпълнител „А. И. 2000“ ООД, в което в клаузите

1.). на т.6 са разписани задължения на главния подизпълнител „А.И. 2000“ ООД за извършване на инструктаж за безопасни условия труд спрямо всички служители, подизпълнители и посетители на обекта;

2.). на т.21 са дефинирани задължения на главния подизпълнител „А. И. 2000“ ООД за предприемане на превантивни мерки за безопасността на обекта, като се извършат необходимите заграждения;

3.). на т.28 вр. т.29 вр. т.31 вр. т.36 вр. т.57 са договорени задължения на главния подизпълнител „А. И. 2000“ ООД за организиране на работата по начин, който осигурява безопасността на персонала на възложителя, строителя и третите лица (подизпълнители) и задълженията за осигуряване на безопасни условия на труд по ЗБУТ.

В клаузата на т.4.19. изр.1 от договора от 02.02.2022г. е дефинирано, че главният подизпълнител на обекта „А.И. 2000“ ООД носи пряка отговорност за прилагането на всички мерки за защита и безопасност на труда през целия срок на договора, както за собствения си персонал, така и за тези на доставчиците и подизпълнителите, които работят на строителната площадка, за всички лица, сътрудници и други в рамките на самата строителна площадка.

Главният изпълнител (строителят) „С.Т.П. И.“ ЕООД на обекта привлякъл за изграждането, доставката и монтирането на димо-отводителни покривни куполи дружеството „С. И.“ ЕООД, ЕИК: ***** (подизпълнител).

Главният подизпълнител – дружеството „А. И.2000“ ООД сключило на 25.03.2022г. с дружеството „Б. И.“ ЕООД, ЕИК: ***** (подизпълнител) като подизпълнител договор за извършване на строително монтажни работи в същия обект.

Т.е. главен изпълнител на обекта е дружеството „С.Т.П. И.“ ЕООД; главен подизпълнител – дружеството „А. И. 2000“ ООД, (носещо отговорност за изпълнение на обекта и за безопасните условия на труд на всички служители – на самото дружество, и на други второстепенни подизпълнители), а останалите две дружества „С. И.“ ЕООД и „Б. И. ЕООД – са отделни второстепенни подизпълнители, които са подчинени на главния изпълнител и главния подизпълнител при изграждането на СМР в обекта.

Посоченият обект към 19.01.2023г. имал равна покривна конструкция, изградена от ламарини. Върху тази покривна конструкция следвало да съществуват широки технологични отвори (за светлинни димоотвеждащи капандури). Такива били изградени към 19.01.2023г. Една част от тези широки технологични отвори (за светлинни димоотвеждащи капандури) били обезопасени с мрежи. Друга част от тях – не били обезопасени по никакъв

начин против падания на хора и предмети. През тях можело да падне човек (работник) с оглед широчината им. На 19.01.2023г. се работело на обекта по покривната му конструкция. На строителната площадка и на покривната конструкция на обекта имало служители на двамата второстепенни подизпълнители „С.И.“ ЕООД и „Б.И.“ ЕООД. Свидетелят **Д. С. Б., ЕГН: ***** (пострадалият)** бил работник на фирмата „Б.И.“ ЕООД (негов работодател) на длъжност „монтажник на изолация“, считано от 01.06.2022г. Същият, намирайки се в ясно съзнание, без да е употребил алкохол или наркотици, се качил на 19.01.2023г., около 14:30 часа, заедно с петима съработници, на покривната конструкция през един от необезопасените технологични отвори (за светлинни димоотвеждащи капандури). Върху самият покрив около необезопасения отвор, през който се качил, нямало предпазни средства – ленти, парапети, поставени мрежи, предупредителни знаци, поставени въжета, за които работниците да се вържат и други, против падания на хора и предмети. На 19.01.2023г., около 14:30 часа духало силен вятър. В този момент свидетелят Б. загубил равновесие на покривната конструкция и паднал назад и настрани на земята, озовавайки се по гръб, през необезопасения отвор на една от капандурите, през който се качил. Падането му било от височина от около 15.00 - 20.00 метра от покривната конструкция през необезопасения отговор на капандурата. Свидетелят Б. пострадал изключително тежко и болезнено (в тази насока са констатациите на съда от съдебно заседание от 29.06.2023г. на л.138 от съдебното производство при записване на данните от медицинската документация на пострадалия Б.). Трудно дишал. Бил подаден незабавно сигнал на телефон 112. Линейка отвела свидетелят Б. в УМБАЛ „Пирогов“, където бил подложен на тежки и продължителни операции за запазване на живота и здравето му. Свидетелят Б. имал крайно увредено по траен начин здравословно състояние със съпътстващи през целия му живот безвъзвратни увреди. На обекта били изпратени спешно за проверка през национален телефон 112 свидетелите Н. Л. В. и А. Н. Б. – служители на Инспекция на труда гр.С. Същите посетили обекта и извършили проверка за времето от около 16:00 часа до 18:00 часа на 19.01.2023г. Свидетелят В. бил ръководно лице на проверката. С акт за спиране от **19.01.2023г.** на свидетеля Н. Л. В., който извършил оглед на местопроизшествието, с цел предотвратяването на последващи инциденти на работещите, на основание чл.3, ал.1 от Наредба № РД-07-3 от 2016 г. за определяне на правилата за поставяне на графично изображение на знака по чл.404, ал.1, т.3 от КТ строителната дейност в обект „Логистичен център с административна част“ била спряна, тъй като се констатирали необезопасени против падания на хора и предмети отвори по покривната конструкция за светлинни димоотвеждащи капандури. Свидетелят В. извършил снимки на обекта, покривната конструкция и необезопасените светлинни димоотвеждащи капандури.

На **23.01.2023г.** в изпълнение на преписаното в акта за спиране от **19.01.2023г.** на свидетеля Н. Л. В., констатираните като необезопасени към 19.01.2023г. отвори по покривната конструкция на обекта за светлинни димоотвеждащи капандури, били обезопасени против падане на хора и

предмети от височина. Поради това работата в обекта се разрешавала, поради гарантиране на безопасни условия на труд. В тази връзка били изготвени снимки.

Въз основа на този АУАН № 22-2300075 от 23.02.2023г. е било съставено и **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300075 от 05.04.2023г.**, издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на дружеството „**А. И.2000**“ ООД, ЕИК: ***** административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.16, т.1, б. „б“ вр. чл.40, т.1 вр. чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително монтажни работи вр. чл.413, ал.2 от КТ.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото доказателствени средства чрез разпитите от показанията на **пострадалия Д. С. Б.** и от показанията на свидетеля (актосъставител) **Н. Л. В. и свидетеля А. Н. Б.** в качеството им на инспектори към Дирекция „ИТ“ - гр.София, и от приложените по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е издадено обжалваното НП, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка. Показанията на свидетеля Е. Н. Г. (свидетел само при съставянето на АУАН) не носят конкретика и не се основават на преки възприятия, каквито се съдържат в показанията на свидетелите Б., В. и Б.. Решаващата инстанция на СРС кредитира изцяло показанията на свидетелите Б., В. и Б.. Съдът намира същите за пълни, конкретни, детайлни, логични, последователни, единни, достоверни и добросъвестни. В показанията на тези трима свидетели съдът не установява противоречия и непълноти. Разпитите на тези свидетели се взаимодопълват. Свидетелите В. и Б. не са възприели самата трудова злополука с пострадалия Б., както той излага в показанията си. Свидетелите В., доколкото свидетелят Б. заявява, че няма конкретни спомени, и свидетелят Б. излагат преки възприятия, че инкриминирания строителен обект е имал към момента на злополуката и непосредствено след злополуката, на 19.01.2023г. необезопасени отвори на светлинни капандури. Тези светлинни капандури (част от тях), съгласно показанията на свидетелите В. и Б., подкрепени от снимковия материал, не били обезопасени по никакъв начин против падания на хора и предмети – чрез предпазни средства – ленти, парапети, поставени мрежи, предупредителни знаци, поставени въжета, за които работниците да се вържат и други. В тази насока свидетелят Р. Т. М. също излага такива възприятия, но съдът не кредитира показанията му в остА.лата част, доколкото същия счита, че отговорност за злополуката със свидетеля Б. носят само и единствено работниците и преките ръководители на фирмата „С. И.“ ЕООД. Договорът и споразумението от 02.02.2022г., сочат обаче, че отговорността за безопасните условия на труд на обекта спрямо всички лица, доставчици, подизпълнители, трети лица, посетители не е на фирмата „С. И. ЕООД, а на самото дружество жалбоподател „А. И. 2000“ ООД в качествено на главен подизпълнител на обекта. В тази насока съдът се

позова на клаузите на тези валидни облигационни правоотношения, отразени в описателната част на настоящото решение (В тази насока е клаузата на **т.4.19. изр.1 от договора за СМР от 02.02.2022г.**, според която главният подизпълнител на обекта „А.И.2000“ ООД носи пряка отговорност за прилагането на всички мерки за защита и безопасност на труда през целия срок на договора, както за собствения си персонал, така и за тези на доставчиците и подизпълнителите, които работят на строителната площадка, за всички лица, сътрудници и други в рамките на самата строителна площадка).

Предвид липсата на други противоречия в гласните доказателствени средства, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага допълнителни съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. **Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са предпоставени от обективни фактори**, основани например на изминало време, **но и от субективни фактори**, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, **като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време**. В тази насока е *Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н. о., НК, докладчик съдията Цветинка Паикунова*, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на умението за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото, даже и в условията на нестандартна ситуация, каквато се явява инкриминираното престъпление.

IV. От правна стрА. (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. АУАН и НП са съставени от материално компетентни органи по закон. **В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна стрА. по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН**, издадени са от надлежен орган и в рамките на

неговите пълномощия, като констатираното нарушение е **изчерпателно описано** в акта за установяване на административните нарушения, по идентичен начин – описано и в наказателното постановление, подведено е правилно под съответната норма на материалния закон. АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права. Поради тези причини съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушената материалноправна норма е посочена правилно.

Съгласно, чл.60, ал.1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи „**работи** на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи).

Според чл.61 от същата наредба паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

За нарушаването на тези разпоредби е предвидена определена санкция, закрепена в чл. 413, ал. 2 от КТ – „Работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500.00 лева до 15 000.00 лева, а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000.00 лева до 10 000.00 лева.

Правилен е изводът на административно-наказващият орган за законосъобразното и обосновано ангажиране на административно-наказателната отговорност на дружеството-жалбоподател „**А. И. 2000**“ ООД за извършеното на 19.01.2023г. административно нарушение по чл.16, т.1, б. „б“ вр. чл.40, т.1 вр. чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително монтажни работи вр. чл.413, ал.2 от КТ. Административното нарушение по този административно-наказателен състав е реализирано в гр.С., район „В.“, бул. „Л. ш.“ в УПИ II-111 за поземлен имот с идентификатор по Кадастралната карта и кадастралния

регистър с № 68134.2814.526, кв.1, м. при извършване на строежа на поетапното изпълнение по чл.152, ал.2 от ЗУТ на обект „Логистичен център с административна част“. От събраните по делото писмени доказателствени материали и гласни доказателствени средства се установява, че дружеството-жалбоподател „А. И. 2000“ ООД не е изпълнил вмененото му с нормата на чл. 60, ал.1 вр. чл.61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи задължение да осигури на строителния обект приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение с оглед предотвратяване на паданията от височина. Доказа се по безспорен начин от обективна стрА., че на 19.01.2023г., около 14:30 часа, поради необезопасеността на един от технологичните отвори (за светлинни димоотвеждащи капандури) на покривната конструкция на обекта, и доколкото около него (а и спрямо остА.лите необезопасени отвори) в нарушение на **т.4.19. изр.1 от договора за СМР от 02.02.2022г.**, не е имало наличие на никакви предпазни средства – ленти, парапети, поставени мрежи, предупредителни знаци, поставени въжета, за които работниците да се вържат и други, против падания на хора и предмети, свидетелят Д. С. Б. загубил равновесие на покривната конструкция и паднал назад и настрани на земята от височина 15-20 метра, озовавайки се по гръб, през необезопасения отвор на една от капандурите, през който се качил. Свидетелят Б. пострадал изключително тежко, като в конкретния случай, той не е имал осигурени и гарантирани безопасни условия на труд по отношение на живота и здравето си от стрА. на дружеството-жалбоподател „А. И.2000“ ООД по силата на клаузите от договорните правоотношения от 02.02.2022г.

Доколкото при ЮЛ административно-наказателната отговорност е безвиновна, то е безпредметно обсъждането на субективната стрА. на извършеното нарушение.

Касателно размера на наложеното наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лева, съдът намира, че същото е наложено в размер малко над законовия минимум от 1500.00 лева. Наказващият орган е следвало да определи по висок размер на имуществената санкция, поради настъпилата трудова злополука със свидетеля Б.. Според съда, дори нарушението да е било отстранено на 23.01.2023г. чрез обезопасяването на всички отворени капандури от покривната конструкция на обекта, е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ, поради наличие на вредни последици, настъпили за работника Д. С. Б..

Строително-ремонтната дейност във връзка с построяването на големи строителни обекти е изключително високорискова и висококвалифицирА. професионална дейност. За извършването на такава дейност се влагат сериозни парични потоци от инвестиции. След като такава дейност е високо заплатена, ръководителите на всеки обект и всеки работодател следва да дават и предоставят на своите работници и лицата на строителната площадка, независимо каква длъжност заемат от най-висшата до най-ниската във връзка с осъществяването на строителната дейност, сигурни материални гаранции за

осигуряване на безопасни условия на труд, опазващи техният живот и здраве като висши върховни общочовешки ценности от конституционен ранг във всяка правова и демократична държава. Строителната дейност се основава на действията на строителните работници. Сериозната финансова инвестиция в построяването на големи и значими строителни обекти предполага висока трудова дисциплина и висока степен на безопасни условия на труд, като част от трудовата дисциплина от вътрешния трудов ред в строителното предприятие на търговеца. Строителната дейност се извършва с пари. Но с пари се гарантира и материалната база, свързана с безопасните условия на труд на всяка строителна площадка. Между тези две дадености следва да има баланс. Не може да има дисхармония и непропорционалност, в противен случай последиците биха били тежки, необратими и/или фатални. След като всяко строене на какъвто и да е строителен обект е свързано с влягане на сериозни финансови потоци за построяването, адекватни и на високо ниво следва да са проявени безопасните условия на труд и среда за всеки работник от предприятието на търговеца. Това според съда ще гарантира и качествено изпълнение на строително-ремонтната работа на всеки обект, тъй като работниците, имайки осигурена материална база на безопасни условия на труд и достойно заплащане, биха има ли по-голямо спокойствие и сигурност при правомерното изпълнение на трудовата им дейност на строящия се обект. Така и работодателят би показал, че цени човешкия фактор, живота и здравето на работниците си, тяхното достойнство, без да допуска накърняване на техния телесен физически и психически интегритет, като ги запази от увреждане, или от фатален край.

Тези обстоятелства, съдът не отчита в настоящия случай да са съобразени от дружеството-работодател „А. И. 2000“ ООД спрямо пострадалия Д. С. Б., чието здраве за млад човек е накърнено, поради липсата на реално осигурени безопасни условия на труд в предприятието му на 19.01.2023 г., по изключително тежък начин и предвид опасността, същият да загуби и живота си в конкретния ден, поради тежките увреждания на тялото и счупванията в областта на гръдния кош, водещо до опасност от трайни дълбоки травми, несъвместими с живота. Каквито и парични обезщетения да се присъдят на пострадалия Б. от ЮЛ по съдебен или извънсъдебен път, това не би върнало *“restitutio in integrum”* предишното състояние на нещата, на неговото здраве, пълноценен живот, достойнство и човешка свобода. Съдът намира, че свободата на пострадалия Б. е отнета невъзвратно и завинаги.

Същият би живял с пречупена воля безвъзвратно за неограничено време в накърнената си телесна цялост на крайно увреденото му общо здравословно състояние. Отнета е възможността на пострадалия Б. да има пълноценен живот, да се движи нормално, да бъде приет като здрав човек и прочее.

По-нататък, съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 2 КТ, работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. В настоящият случай, съдът намира, че нарушението на дружеството жалбоподател от строителния обект не е било отстранено, незабавно към

датата на проверката на ДИТ – ГИТ С.на 19.01.2023 г., а няколко дни след това. Нещо повече, съдът отчита в настоящия случай само отегчаващи вината обстоятелства. АНО е следвало да ги съобрази при постановяване на НП, с което да определи законосъобразно и адекватно на целите на чл.12 от ЗАНН административно наказание в по-висок размер от определения на наложеното наказание имуществена санкция в размер на 2000.00 лева. По недопустим за съда начин АНО е допуснал такъв сериозен пропуск при приложението на материалния закон като определи справедливо наказание, съответно на целите на административно-наказателната репресия, който законов пропуск на АНО съдът не може да санира, поради института на *“reformatio in pejus”*. Производството е образувано по жалба на дружеството жалбоподател и съществува забрА. за влошаване на правното му положение с по-тежка имуществена санкция за първи път и то от последната инстанция по фактите по случая – настоящият въззивен съд.

Настоящият състав, съобразявайки правилата за определяне и индивидуализация на наказанието, регламентирани в разпоредбите на чл.27 от ЗАНН, и отчитайки всички обстоятелства, имащи значение за определяне размера на наказанието, намира, че така както е определен размерът на санкцията от стрА. на АНО, същият не съответства на тежестта на нарушението и степента на обществената му опасност, а определеният от АНО размер на минималния предел предвидения на санкцията от 2000.00 лева следва да бъде потвърден на формално правно основание. Следва да се има предвид, че в настоящото производство не са ангажирани доказателства от въззивника, които да подлагат на съмнение възприетите изводи от първостепенния съд, респективно такива, които необосновават налагане на каквото и да е наказание за извършеното нарушение.

Съдът намира, че липсва маловажен случай на нарушение. ***Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС*** не е направено разграничение относно приложимостта на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН спрямо формалните или резултатни административни нарушения, като горепосочената разпоредба се прилага спрямо двата вида нарушения. В този смисъл, съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН, вр. с чл. 93, т. 9 от НК, за да се определи един случай като „маловажен“ се взема предвид липсата или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на престъпление (в случая нарушение) от съответния вид. В конкретния случай не са събрани доказателства, които да установяват обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното административно нарушение от обичайната такава за този вид нарушения.

По изложените съображения наказателното постановление следва да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение.

В заключение съдът не споделя изводите на въззивния жалбоподател от жалбата му, тъй като същите изцяло и в изложената пълнота обслужват упражняванА.та защитна функция в процеса и като най-заинтересовА. стрА. да избегне иницирираното срещу него/нея административно – наказателно

обвинение, като счита, че с приемане на неоснователността на тезите от въззивната жалба, с изложените от съда изводи от фактическа и правна стрА. се опровергават обратните по съображения доводи на жалбоподателя от жалбата му, поради което съдът приема, че на същите е отговорено и не следва отново да им се противопоставят аргументи за тяхната неоснователност, с цел процесуална икономия.

По разноските:

Отговорността за разноски е обективна послеща от развитието на съдебния спор и стрА.та създава предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане.

В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие ЗА.пред, според които съдът присъжда на страните на разноски по реда на АПК, поради което като на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на **150.00 лева**, определена от съда в пределите от 80.00 до 150.00 лева по негова преценка и с оглед обема на съществените процесуални действия от юрисконсулта на въззиваемата стрА..

В производството по разноските съдът прилага разпоредбата на чл.143 от АПК за сторените от страните разноски, а според чл.144 от АПК за неуредените случаи и въпроси в АПК и в частта на разноските се прилага субсидиарно ГПК за дължимите разноски, сторени от оргА. на съдебната власт (съда) (чл.77 и чл.78 ГПК). Доколкото въззивникът е равнопоставена стрА. на наказващият орган, то разноските за свидетел в размер на 50.00 лева следва да се възстановят в полза на бюджета на съда от загубилата стрА., поради потвърждаването на НП и с оглед неоснователността на въззивната жалба. При това положение съдът намира, че с оглед изхода на производството, стрА.та остаА.ла задължена дружеството-жалбоподател за разноските за свидетеля Б. следва да ги възстанови от бюджета на съдебния орган в общ размер на 50.00 лева, поради пътуването им от друго населено място, за да свидетелстват по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-2300075 от 05.04.2023г.**, издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено на дружеството „А. И. 2000“ ООД, **ЕИК: ******* административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **2000.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.16, т.1, б. „б“ вр. чл.40, т.1 вр. чл.60, ал.1 и чл.61 от Наредба № 2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при

извършване на строително монтажни работи вр. чл.413, ал.2 от КТ.

ОСЪЖДА въззивникът „А. И. 2000“ ООД, ЕИК: ***** да заплати на въззиваемата стра. Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище София към ГД „ИТ“ чрез законният ѝ представител с адрес гр.София, „Лъчезар Станчев“ № 20 на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. чл.63 от ЗАНН, сумата от **150.00** лева за дължимо възнаграждение за юрисконсулт.

ОСЪЖДА въззивникът „А. И. 2000“ ООД, ЕИК: ***** да заплати в полза на **Софийски районен съд** по бюджетната сметка на Висш съдебен съвет на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН вр. чл.144 вр. чл.143 от АПК вр. чл.77 ГПК сумата от **50.00 лева**, включваща възнаграждение за свидетел за пътуването му до СРС за даване на показания в производството

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред административен съд софия – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от съдебното решение на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____